

Lieve mensen,

Waarom is deze nacht zo anders dan alle andere nachten? Deze vraag klinkt deze nacht. Ik neem u mee naar deze vraag, hoe die ook in onze tijd ingekleurd wordt, ik neem u mee naar een antwoord.

Stel je voor dat je ver van hier woont, laten we zeggen in Iran. Je woont daar met je gezin, vader, moeder en twee zonen. Van die twee zonen is alleen de jongste thuis. De oudste is er niet, hij moest weggaan. Hij is geen verloren zoon, maar een gevluchte. En deze zoon is terecht gekomen in het verre Europa, in Nederland om precies te zijn – een westers land, zoals lang geleden de sjah Perzië (andere naam voor Iran) graag wilde zien worden. Stel je voor, deze vader en moeder hebben hun zoon al drie jaar niet gezien. Gelukkig is er de mobiel met Face Time, ze spreken elkaar dagelijks, maar hoe het echt met hun zoon is, hoe hij zich door het wachten en de onzekerheid heenslaat, dat weten ze amper.

Dat hij hier geen verblijfsvergunning heeft gekregen, weten ze. Dat hij hier illegaal genoemd wordt, weten ze. Dat hij vanavond hier in de kerk is, weten ze. Misschien hadden ze hier heel graag bij willen zijn. Misschien vinden ze het ook een noodsprong, of nog iets anders. Ze hebben geen keus, de zoon in het verre Nederland maakt een keus.

Waarom is deze nacht zo anders dan alle andere nachten?

Ja, dat is omdat hier in ons midden een mensenkind is dat weet, hoe het leven door voorwaarden bedreigd kan worden. Omdat hier in ons midden iemand staat, voor wie er geen veilige herberg meer bleek te zijn in eigen land. Ineens was een vriend opgepakt. Toen was het een oom, die hem aanspoorde om te vluchten. Iran is een islamitische staat, zeer onderdrukkend als je afwijkt van haar moraal.

Toen begon een reis door donkere nachten. Over bergen en door dalen, door uitgestrekt land, over water reisde hij, liep hij, reed en voer hij.

Op Goede vrijdag gedenken wij het lijden en sterven van Jezus Christus. In die lijdensweg klinkt de diepe kreet van angst: *Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?* Die oudste zoon kent deze roep, die kwam op het water van de Middellandse zee. De nacht van de dreiging van de strenge bittere dood.

En hier, in de Martinikerk, worden we herberg. Zijn we herberg. Een plek waar we vanuit Gods opdracht gemeenschap zijn voor iedereen. Voor een kind en ook voor volwassenen is een van de fundamenteelste gevoelens die van geborgenheid. Een kerk is geen doel op zich, maar het is een plek waar we ons geborgen

mogen weten. Als het leven ons verwondt, dan is hier een hand die je zelf geeft, een oor dat luistert, een oog dat je nood ziet. Dat doen, dat beoefenen, dat gaat niet feilloos en vroom, maar het zijn wel de godsdienstoefeningen die er in deze tijd toe doen, opdat mensen zich hier geborgen weten. Een geborgenheid die geënt is op Christus..., die zelf ten diepste weet van lijden, van nacht, van dooddreiging en kruis. En die weet dat naar menselijke maat de kous daarmee af is.

Vanavond getuig jij, Amir, dat deze nacht anders is dan andere, voor jou en voor ons. Want je verlangt vanavond de heilige doop te ontvangen, en je geloof te belijden. Ja, je geloof. Hoe komt hij daartoe? vraagt u zich misschien af. Ik heb het hem gevraagd en toen vertelde hij me, hoe hij in Hoogeveen via het voetbal in contact kwam met een man die bij de politie werkte en hem hielp, zich over hem ontfermde. Deze politieagent was christen en hielp ook vanuit zijn christen-zijn. Amir werd daardoor geraakt. Een vonk sprong over. En die vonk werd een verlangen. Verlangen en noodzaak om de heilige doop te ontvangen en bij de gemeenschap van Christus te horen.

Voor deze dopeling in ons midden is deze nacht anders dan andere. Hier verbinden we zijn leven met het Licht van Christus dat in ons midden is, en dat misschien ook wel in onze harten brandt.

Dat is niet minder dan opnieuw geboren worden. Amir vertelde dat hij het Nieuwe Testament heeft gelezen en geraakt werd door het verhaal van Johannes de Doper wanneer deze zegt: *Ik doop jullie met water, maar die na mij komt doopt met de heilige Geest.* Daarmee gaf hij er blijk van, niet alleen voetbaltalent, maar ook geloofstalent te hebben. Het is de heilige Geest die in deze nacht op zijn hoofd zal neerstrijken als een duif, als we dopen in de Naam – d.w.z. in de werkelijkheid - van de Vader, de Zoon en de heilige Geest.

Wij zijn vanavond getuigen, dat wil zeggen, wij zijn erbij en het kan erbij in ons hart, wat hier gebeurt. Waar zijn we bij? Bij de belijdenis en de doop. Met die twee is iets. Eerst belijd je je geloof en dan word je gedoopt als volwassen mens.

Net als bij de kinderdoop had ik het liever andersom gedaan: Eerst de doop, dan de belijdenis. Omdat we daarmee uitdrukken, dat we bij God en hier in het huis van God onvoorwaardelijk welkom zijn, met ons grote of kleine geloof, met onze schuld en onze bagage, uit welk land we ook komen, welk stempel het systeem ons ook geeft. Als wij God zoeken, mogen we onvoorwaardelijk bij Hem horen, aan ons om dat niet te beschamen, maar te beamen.

De volgorde is van ondergeschikt belang aan dit geestelijke gegeven: ons ten diepste aanvaard en

geliefd zijn. Als dat indaalt in ons hart, zijn we licht en gelukkig.

Met de doop en belijdenis begeven we ons in een geestelijke ruimte, die de menselijk voorwaarden achter zich laat. Hier zijn we onvoorwaardelijk welkom, hier zijn we ten diepste aanvaard. Lieve mens, wees welkom in de gemeenschap van Christus.

Dat te weten
geeft jou en ons grond onder onze voeten,
moed om te gaan,
kracht om uit te leven,
het duister verdrijven
in het licht van Christus.

Amen